

Recensie: Sons ****

Stadscentrum Mechelen
zaterdag 24 augustus 2019

foto © Maanrock

Recensie:

Door onze collega's wordt de onversneden rechttoe rechtaan-rock zoals die te horen is in het geweldige 'Ricochet' van Sons soms verkeerdelijk beschreven als 'simpele gitaarlijnen' en 'rock muziek die niet al te moeilijk is'. Na hun openbare repetitie op het marginaal studentikoos zuipfestijn in Kiewit dat tijdens haar 34e editie het vendelzwaaien ontdekte, waren de vier uit Melsele klaar voor het échte werk op het belangrijkste en gezelligste gratis stadsmuziekfestival dat de Antwerpse provincie rijk is: Maanrock. De maan was dan nog wel niet zichtbaar van de partij tijdens hun optreden, de rock des te meer. Band én publiek hadden er zin in. Topoptreden.

Openen deed Sons door al meteen het familiediner te serveren. Sympathiek, dat vonden ook de VIPs die met ons in de pit stonden. Al vroeg in de set weten Robin (gitaar en zang), Jens (bas en zang), Arno (gitaar) en Thomas (drums) de handen van het publiek op elkaar te krijgen op 'Wanted dead' wanneer Thomas zijn drumsticks tegen elkaar slaat. Robin en Jens zien we de voorhoofden tegen elkaar drukken tijdens het nummer, een beeld dat meteen hun energieke set in Mechelen beschrijft. De uil is hét symbool van dit festival en het gehoehoe kelen de maneblossers in het publiek dan ook met veel plezier mee tijdens nummers al 'Altruïst', 'Skin' en 'Lonely boy'. Sons lijkt in het begin van 'I need a gun' op gitaren een intro te brengen die wat wegheeft van 'The way to your heart' van Soulsister. Het nummer is ons iets te repetitief in het refrein.

De cameralui brengen een drietal meisjes in beeld die compleet loos gaan op 'Lonely boy' van The Black Keys terwijl ze met hun hoofden hevig schudden. De song wordt meegekeeld, het extatische publiek reageert joelend. Conclusie: de energie die deze hongerige jonge wolven al van bij de start tonen, straalt af op het publiek.

In 'Naughty' horen we het heerlijke plukken van Jens aan de snaren van zijn bas enkele maten prominent naar voor in de geluidsmix, waarna niet veel later Thomas met de dynamiek van de song speelt door drumgetik te laten horen dat niet veel later overgaat in een crescendo ven jewelste via de basdrums. Het publiek wordt voor zover dat nog nodig is helemaal opgezweept en gaat helemaal voor de bijl.

Sons klonk de eerste twintig minuten in Mechelen retestrak, maar kon die strakke spanningsboog met 'White City' en 'Skin' helaas niet het hele optreden houden. Met 'Tube spit' staat de band en het publiek er weer wél en Robin geeft ons dan ook het terechte compliment: 'Jullie zijn goed bezig, Mechelen!' Arno zet op elektrische gitaar 'Ricochet' in, Thomas volgt niet veel later op drums. De song klapt het publiek aan een moordend ritme mee. Na afsluiter 'Do they see me' weten we het zeker, we zien iets moois in Sons!

< Bert Hertogs >

De setlist:

Family Dinner
Wanted Dead
Altruïst
Concrete Waves
I Need a Gun
Lonely Boy (cover The Black Keys)
Naughty

White City
Skin
Tube Spit
Keep on Going
Waiting On My Own
Ricochet
Do They See Me